

middel, der efterhaanden lader ham føle, hvor hans naturlige Forpligtelser ligger, og i hvilken Grad disse Forpligtelser kræver det ene eller det andet Arbejde eller Offer af ham. Jeg mener med andre Ord, at en Lovgivning som denne skulde om muligt være saaledes indrettet, at den ikke blot kommer dem til gode, hvis Ret skal sikres, men ogsaa dem, som i første Instans har Pligt til at tage sig af dem.

Hovedbestemmelserne i Lovforslaget gaar ud paa at sikre Moderens Ret overfor Faderen og i andet Led at sikre Barnets Ret overfor Moderen. I det første Tilfælde sikres Retten derved, at man letter Adgangen til i det hele at faa de Forhold afgjort, hvis Afgørelse er Betingelse for, at vedkommende ikke mister, hvad de naturlig har Krav paa, letter Adgangen til at faa den i Tale, som har den første Forpligtelse i disse Forhold, at ikke Afgørelsen af Sagen hemmes eller hindres derved, at det ikke er muligt at faa de Formaliteter, der hører til, hurtigt nok gennemførte. Det andet er at sikre Barnet overfor Moderen, noget, man særlig har ment at kunne gøre ved at indrette Udbetalingen af den givne Hjælp paa en anden Maade end hidtil. Jeg tvivler ikke paa, at det her foreslaaede vil kunne bedre Forholdene, at det i det hele taget vistnok er det rette Svar paa de Spørgsmaal, der ude fra Kommunerne og Myndighederne er komne med Hensyn til Manglerne i den nugældende Lov, men det er maaske alligevel ikke uden Værdi, at Sagen gaar i et Udvalg. Den kan ses fra mange Sider, og de fra forskellige Sider indhentede Erfaringer maa helst komme til Orde. Det er jo Erfaringer, der skriver sig fra Medlemmer rundt omkring fra de forskellige Egne i Landet, som har haft Lejlighed til at faa et forskelligartet Indtryk af, hvorledes en saadan Lov skal gennemføres. Jeg gaar ud fra, at der derved kan fremskaffes et Materiale, der muligvis ikke allerede har foreligget, og som Ministeren muligvis ikke i samme Grad har haft til sin Raadighed. Jeg tror, at naar man i øvrigt arbejder med det Maal for Øje at arbejde saa meget som muligt, vil der komme noget godt ud af en Udvalgsbehandling, hvor praktiske Folk, af hvilke mange netop har med den Slags Sager at gøre, vil faa Lejlighed til at udtale sig. — Jeg hilser altsaa Lovforslagets Fremkomst med Glæde og haaber, at der skal komme noget godt ud deraf, hvad alt jo tyder paa.

Der er et lille Ønske, som ved denne Lejlighed saavel som ved saa mange tidligere uvilkaarlig har meldt sig hos mig. Det er Ønsket om, at der var et Mellemled, en Melleminstans, der tog Lovforslagene under Behandling, baade inden de gik ud fra Ministeriet, og inden de forlod Rigsdagen, og gennemsaa dem, mange Gange kun, saaledes som en Dansklerer gennemser danske Stile. Thi det kan ikke nægtes, der er ogsaa den Slags Mangler ved Lovene — rent bortset fra de sproglige Mangler —, der bestaar i, at der intet rigtigt Overblik eller Indblik er, at der mangler Simpelt og Klarhed i Udtrykket. Der er en saadan Bagatel, som kan rettes ved et Pennestrøg: „ingen af Forældrene have bekendt Bopæl“. At „ingen“ i dette Tilfælde gøres til et Flertalsord, er højst besynderligt. Man skulde tro, at var der noget Ord, der ikke kunde faa Flertal, saa var det Ordet „ingen“. Det er dog sproglig taget ikke Tilfældet. Man kan godt sige „ingen Børn“, men naar Talen er om „ingen af Forældrene“, vil det sige „ikke nogen af Forældrene“, og saa vil man vanskelig bagefter kunne sige „have“, det hedder „ingen af Forældrene har“. Den Slags Fejl finder man saa ofte baade i Lovforslagene og i de vedtagne Love. Jeg synes, at i et Land, hvor vi i en fjern Fortid satte en Agitation Landet over i Gang til Hævdelse af vort gode danske Smørs Ret, kunde det ogsaa være berettiget at sætte en Agitation i Gang til Hævdelse af vort gode danske Sprogs Ret, og det vilde ikke være uheldigt, om der her paa Rigsdagen, ogsaa i Landstinget, i Ministeriet og Regeringen var et Organ til Hævdelse af det danske Sprogs Ret. — Et andet æret Medlem har gjort mig opmærksom paa en anden Bagatel. Begyndelsen af samme Paragraf 1 lyder i alt Fald højst mærkeligt: „Fastsættelse af Størrelsen af Underholdsbidrag, der . . . paahvile en Mand til et Barn udenfor Ægteskab“ . . . . . Det kunde maaske forsvares, men det er i hvert Fald meget tungt og indviklet. Der er Tale om Underholdsbidraget til et Barn udenfor Ægteskab og ikke om en Mand til et Barn udenfor Ægteskab. Lovsproget burde være gennemset og anderledes, for at man ikke skulde faa den Slags sproglige Hug over Næbet. Det er kun en Bagatel i en vis Forstand — Indholdet af Loven er det vigtigste —; men ogsaa naar man ser hen til, hvad den ærede foregaaende Taler sagde, at en Lov som denne skal anvendes Landet over af Mennesker, af hvem man ikke kan forlange,